

ÎNCHEIERE

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecători: Maria Ghervas, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Caravita Co",

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „Imexagro“ Societatea cu Răspundere Limitată împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Caravita Co" privind restituirea bunului sau contravaloarea bunului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea Comercială „Imexagro”, fiind casată hotărârea Judecătoria Anenii Noi din 30 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 03.12.2015, SC „Imexagro” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Caravita Co” privind restituirea cantității de 390207,52 kg de grâu sau contravaloarea în sumă de 1209643,31 lei, încasarea taxei de stat în mărime de 36290 lei.

Ulterior reprezentantul reclamantului și-a concretizat cerințele solicitând restituirea contravaloarea cantității de 390207,52 kg în sumă de 1209643,31 lei sau a cantității de grâu echivalentă sumei de 1209643,31 lei, încasarea taxei de stat în mărime de 36290 lei și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reprezentantul reclamantului a indicat că, la data de 22 iulie 2015, între compania SC „Imexagro” SRL și SRL „Caravita Co” a fost încheiat contractul de prestare a serviciilor de depozitare a bunurilor nr.03-DV/15 din 22.07.2015 specificând că în baza acestui contract, SC „Imexagro” SRL a transmis companiei SRL „Caravita Co” la păstrare o cantitate de 1590757,52 kg de grâu, în valoare totală de 4931348,33 lei, pe care ultimul s-a obligat să le primească și să le păstreze în depozitele sale, aflate în satele Simionovca, Zolotievca și Bulboaca, fapt confirmat prin anexa nr. 1 a contractului de depozit a bunurilor nr.03-DV/15 din 22.07.2015 și factura de expediție nr.WB 1789803 din 22.07.2015. Precizează că, din bunul depozitat, în câteva tranșe de către reclamant a fost ridicată cantitatea de 1120040,11 kg de grâu, rămânând depozitată la pârât cantitatea de 390207,52 kg de grâu.

La data de 05 noiembrie 2015 a fost expediată o notificare cu nr.212 din 05.11.2015 prin care s-a solicitat respectuos întreprinderea tuturor măsurilor

necesare pentru restituirea către SC „Imexagro” SRL a 390207,52 kg de grâu.

Indică că, la data de 12 noiembrie 2015, reprezentanții SC „Imexagro” SRL, Sîrbu Ion și Zamăneagră Gări, împreună cu autocamioanele SRL “Miaco-Lux”, deplasându-se la depozitele SRL „Caravita Co” din satele Bulboaca și Zolotievca pentru a ridica bunul depozitat, li s-a comunicat de muncitorii de acolo că în depozitele date nu este grâu și că depozitul nici nu aparține SRL „Caravita Co”, dar altei companii.

Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi din 30 septembrie 2016, a fost admisă parțial acțiunea înaintată de SC „Imexagro”, SRL.

S-a obligat SRL ”Caravita Co” să restituie către SC „Imexagro” SRL cantitatea de 390207,52 kilograme de grâu sau contravaloarea bănească în lei RM la data executării hotărîrii.

S-a încasat de la SRL ”Caravita Co” în folosul SC „Imexagro” SRL cheltuielile privind achitarea taxei de stat în sumă de 36290 lei.

În rest, cerințele reclamantului s-au respins ca fiind neîntemeiate.

La data de 13.10.2016 SC „Imexagro” SRL, în termenul prevăzut de lege a declarat apel împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitînd admiterea acestuia, casarea hotărîrii Judecătoriei Anenii Noi din 30 septembrie 2016, cu emiterea unei noi hotărîri prin care să fie admisă cererea de chemare în judecată înaintată de SC „Imexagro” SRL.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017 s-a admis apelul declarat de SC „Imexagro” SRL, fiind casată hotărârea Judecătoriei Anenii Noi din 30 septembrie 2016, în partea obligării la restituirea bunului sau contravaloarea bunului, și în această parte s-a emis o nouă hotărâre prin care s-a obligat SRL „Caravita Co” de a restitui contravaloarea cantității de 390207,52 kg de grâu în sumă de 1209643,31 lei sau transmiterea către SRL „Caravita Co” a cantității de grâu echivalentă sumei de 1209643,31 lei.

În rest s-a menținut hotărârea Judecătoriei Anenii Noi din 30 septembrie 2016.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că, conform art.970 al.(1) Codul Civil, prin contractul de prestări servicii, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuiția convenită.

Prin urmare instanța de apel a remarcat că apelantul și-a îndeplinit obligațiile contractuale, iar intimatul nu a restituit în termen bunurile depozitate.

Mai mult ca atât SRL „Caravita Co” în cadrul examinării cauzei în instanța de fond a recunoscut faptul că nu a restituit cantitatea de 390207,52 kg de grâu apelantului.

Conform art.610 Cod civil, despăgubirea pe care o datorează debitorul pentru neexecutare cuprinde atât prejudiciul efectiv cauzat creditorului, cât și venitul ratat. Ratat se consideră venitul care ar fi fost posibil în condițiile unui comportament normal din partea autorului prejudiciului în împrejurări normale. Este reparabil numai prejudiciul care reprezintă efectul nemijlocit (direct) al neexecutării. Despăgubirea nu se extinde asupra prejudiciului care, conform experienței debitorului, nu putea fi prevăzut în mod rațional în cazul unei aprecieri obiective.

Potrivit prevederilor art.611 Cod civil, la determinarea întinderii prejudiciului se ține cont de interesul pe care creditorul îl avea în executarea corespunzătoare a

obligației. Determinante pentru această estimare sînt locul și timpul prevăzute pentru executarea obligațiilor contractuale.

Instanța de apel a reținut că, apelantul solicită restituirea contravaloarii cantității de grâu 390207,52 kg în sumă de 1209643,31 lei sau a cantității de grâu echivalentă sumei de 1209643,31 lei, suma care constituie prețul cantității de grâu în luna noiembrie 2015 la momentul depozitări și nu prețul actual al bunului sau cantitatea de grâu la prețul actual.

La 22 mai 2017 Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului se invocă că instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material.

Indică Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co” că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de recomandările expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.2 din 07 iulie 2008.

Mai mult ca atât, solicită recurentul repunerea recursului în termen deoarece Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co” a recepționat decizia motivată a instanței de apel din 16 februarie 2017, la data de 21 martie 2017.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Prin scrisoarea de însoțire Curtea de Apel Chișinău a expedit în adresa părților copia deciziei din 16 februarie 2017 la 07 martie 2017 (f.d.173), însă la materialele dosarului lipsește dovada recepționării acesteia de către părți. Prin urmare, recursul declarat la 22 mai 2017 se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co”.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Caravita Co”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecători

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru